

Тази неделя в [електронната библиотека](#) на [desebg.com](#) ви представям един достоен за уважение труд – този на литературоведа

Цвета Трифонова,

посветен на творчеството на писателя Георги Марков.

Бързам да подчертая, че макар още в заглавието на книгата „**Георги Марков. Да пишеш, за да можеш да умреш**”,

да се споменава и за смъртта, с изследването се анализират основните творби на автора на „Задочни репортажи за България” и се представят някои биографични моменти. По тази причина това не е книга за убийството на писателя, а книга за неговото творчество.

До момента това е и единственото литературоведско изследване, в което творчеството на писателя е подложено на сериозен съвременен анализ.

Ако не познавате Цвета Трифонова, то може спокойно да ѝ се доверите. През 2004 г. тя публикува великолепната книга [„Писатели и досиета”](#), в които за първи път разкри ужаса, цензурата, разправата и терора върху редица известни български писатели веднага след 9 септември.

Специалистите я познават и с нейните монографии „Архив Н. Вапцаров. Аналитичен опис” (1992) и „Никола Вапцаров. Текстът и сянката” (2004), а също така като съставител и редактор на няколко книги и сборници, сред които и мемоарно-документалния сборник „Данаил Крапчев и вестник „Зора”.

Може да се каже, че през последните 7-8 години тя посвети времето си на изследването на творчеството на убития от Държавна сигурност през 1978 г. писател Георги Марков. Още през През 2007 г. тя подсказа, че е „пленена“ от непознатото литературно наследство на писателя. Тогава Цвета Трифонова редактира и подготви за печат неиздадения роман на писателя „Покривът“.

Тя е автор на предговора към изданието на „Сиела“ и бележките към него.

„Георги Марков. Да пишеш, за да можеш да умреш“ разширява полето на изследване на творчеството на писателя. Тук освен „Покривът“ са дешифрирани посланията на пиесата „Комунисти“, автопортрета на Марков в неговите есета „До моя съвременник“; отделено е място на философията и символиката в пиесата „Архангел Михаил“, с която през 1974 г. писателя печели международния литературен фестивал в Единбург; представен е литературоведски анализ на малко позната сатира на Марков „Достопочтеното шимпанзе“, написана в съавторство с британския писател Дейвид Филипс.

В края на книгата може да прочетете интересна съпоставителната студия за Никола Вапцаров и Георги Марков.

Разбира се, не е пропусната и най-вярната панорама на българското общество по време на комунистическия режим, оставена от писателя в неговите [„Задочни репортажи за България“](#). С тях Цвета Трифонова ви въвежда в творческия свят на Георги Марков и живота му.

„След цялата шумотевица, фокусирана единствено и само около убийството и гибелта му, ми остана мъчителното чувство за вина и тревожност – че съм част от народността, отровила и убила един от своите най-значими синове, но и нехайно забравила книгите му“, пише Цвета Трифонова. Тя мотивира своя интерес към творчеството му с простата истина – Георги Марков ни е необходим такъв, какъвто е бил приживе – талантлив писател, доблестен интелектуалец, смел и честен мъж.

Преди Георги Марков да влезе в учебниците по литература

Написано от Христо Христов
Неделя, 06 Октомври 2013 17:46

В предговора към изданието писателят Георги Мишев посочва, че Цвета Трифонова е нарекла книгата си по една мисъл на Франц Кафка, която удивително е побрала целия му живот. Тази мисъл важи и за делото и участието на Георги Марков.

Хубаво е, че още преди творчеството на писателя да влезе в учебниците по литература, от което наследниците на комунистите неистово се страхуват, младите поколения вече имат книга, от която да научат за необятните творчески хоризонти, достигнати от таланта на Георги Марков.

Цвета Трифонова, „Георги Марков. Да пишеш, за да можеш да умреш”, изд. „Фабер”, 2012 г., с. 259.